

СПЕЦІЯЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Ч. 9., сернень 1956 р

Кремлівські деклямації про "зміни" й демократизацію режиму в СССР — це тільки облудна пропаганда, призначена прикривати старі комуністичні порядки: нечувані злидні, соціяльне і національне рабство і політичне безправ'я — все те, що було, є тепер і лишатиметься завжди, доки існуватиме терористичний, в суті своїй сталінський, режим КПСС

Лемократизація в СССР можлива тільки тоді, коли антинародній режим прихвостнів і рабовласників щезне геть з історичної арени, а владу візьмуть народи СССР

INSH BATPHEIR

НАША ПРАВДА

вих і ваціональних протиріч в СССР, ствердили, що все те було правдою, у країні жваленого спобудованого со-DIRAISMY. MR. TAK ON MOBILITY, SAKONHO породжения важних суперечностой соської комуністичної системи. 1 саме месковськој комуністичној диктатури методу, велику небезлеку, бо, - вийшовани на emirpaulio, nosa edepy sacary concrського апарату насильства, іменованого державою пролетарської диктатури», тобто диктатури однісі партії ВКП-КПОС із фактично малої купки осіб на П чолі). - ми вели й ведемо нерівну, але затяту боротьбу проти насильники і узурпаторів, за інтереси нашого поисволеного народу. І не тільки за інтереся нашого, українського, народу, а ия наша боротьба точиться взагалі за всіх поневолених народів INTOPOCI СССР, за інтереси нещадно визискуваного в жорстоко закріпаченого робітництва й селянства, за іхню політичну свободу, за їхне соціяльне розкріпачення, за повернення ім усіх свобод і людсысих прав, так брутально потолтаних. I наблершими тими потоптаними, але невід'ємними правами, згідно з нашим розумінням, с права на національну свободу, права на національну культу ру и державну незалежність народів роскаської, тепер червоної, імперії.

В цьому зжаганні ми ввесь час викривали перед вільним світом важкі плочини комуністичної терористичної системи супроти трудящого люду і всього питеілізованого світу, не даючи тія терористичній системі спокою, виматаючи вбо ї відходу з історичної врени перед лицем назріваючої революції в тюрмі народів - ОССР, або чесної ревізії всісі її дотеперішньої парктики то радикальних зыін (чесних і далекосяжних змін!) «по всіх статтях».

За не московські кремлівські заправили з шіною на нустах кляли нас і називали «брехунами», «запроданцями» 1 т. д., 1 т. п., -одне слово тавруючи нас усіма так добре знаними безглуздими епитетами совстської облудної і вкрай забріханої пропаганди.

Та правду нашу не можна заклясти, не можна забрехати, не можна залити брудом вавіть таким майстрам безличности и безпардонної брехні, як панове «зореносного» Кремля

1 от стався небувалий конфуз для тих, що нас таврували ѝ кляли (і досі таврують та кленуть!): під нестерпним далі тиском унутрішніх згаданих протыріч, у тому числі й під наполегливим нание тиском, не одного з важних протиріч совстської системи, під тиском ващої незнищенної правди, вожді КПСС перед усім світом підтвердили злочинність советської комуністичної системи

Мя, політична смітрація з СССР, с що ми говорли в писали протягом ровислідом гострих соціяльних політич- ків, боронячи інтереси нашого народу, Напиа правда взяла гору.

Та кремлівські «реформатори», зважаючи на те, що самі підтвердили все, нами писане й говорене світові, і тому мя являли и ивляемо собою для далі застосовують спроти нас стару тавруючи сталінську методу. нас найлютіциями епітетами. Во эненависть їхня до нас незміренна. Бо пе ми в числі інших тяжких протиріч комуністичної системи, змусили «колективних вождів» КПСС стати в невеселу позицію «унтерофіцерської вдови», що сама себе висікла. Але й це ще не головна причина лютої до нас зненависти. Головна причина в тому, що ми э «самовисікання» глузуемо, бо нважаемо його лицемірною напівмірою, удаваниям справжнього, привсенароднього самовисікання, тобто чесної й радикальної самокритики за всі злоперед народом, та вимаѓасмо їх направлення. Ми й далі, стоячи на незмінних позиціях привернення справжніх людських свобод і узурпованих прав народам СССР, вимагасмо глибокого перегляду всісї сатанинської практики за минулі жаскі десятиріччя й радикального повороту в бік демократії. Тобто - скасування системи диктатури.

> Скажуть, що це означає скасування панування КПСС і її провідної кліки, тобто політичне самогубство для неї? Так, Якщо вони не здібні на справжню демократизацію.

> Всі «зміни», якими пани з Кремля хочуть замилити очі трудящим СССР, це смішні й жалюгідні напівміри, паліятиви, що мають лише видимість змін. Наща праваа, за яку так нас ненавидять диктатори з Кремля, голосить на весь світ такі вимоги до КПСС, висовслюючи інтереси уярмленого робітництва й селянства та трудової інтелітенції всіх республік СССР.

> Не намагайтесь обдурити історію й поневолен! вами народи малими подачкамы, старими, підмазаними новою патокою, сталінськими пряниками! Поверніть те, що людям належить:

> Свободу - в універсальному розумінні цього слова. Тобто не свободу узаконеного сталінського бандитизму або насильства малої купки людей, а: Свободу слова;

Свободу преси;

Свободу профспілок; Свободу страйків, як засобу обороны інтересів тру-BRIUHX!

Свободу релігії;

Свободу зборів;

Свободу політичных партій; Свободу національної культури не

тільки ФОРМОЮ, а й ЗМІСТОМ;

Свободу народів на національне самоеизначения (тобто право користуватися з

Поикордонники постоіляли BTIHAUIB

хвилях Дунаю знайшли свою смерть три чеських втікачі у вільний світ. Австрійці з берега спостерігали, як чехо-словацька прихордонна охорона кулеметними сальнами забила в Дунаї трьох чеських втікачів на захід. Біля австрійського берега чехо-словацькі чов. ни прикордонної охорони видовили трупи з води, вкинули до човна й вілплили до чехо-следацького берега.

lepop manic

За повідомленням німецького пресо-вого аґенства (ДПА) за останні кілька тижнів в совстській зоні Німеччини знову відбулося багато політичних судових процесія, на яких винесено суворі вироки каторжної тюрми за спротив комуністичному режимові.

Приховують сваволю судів

Польський уряд відмовив у видачі в'їзних віз двом французьким юристам, що мали намір бути присутніми, як спостерігачі, на судових розправах над познаньськими повстанцями. Французькі юристи повідомлені про відмову без подачі жадного умотивувания.

Наслідки неспівмірні до зусиль

За повідомленням австрійської преси форсовані відвідини політичних емігрантів совстським: представниками в Австрії дали сподівані наслідки — лише один емітрант зголосився на репатріяцію.

Число втікачів зростає

Наглялним барометром того, які полегии поневоленим народам приносить «новий курс» кремлівських колективних диктаторів є постійне зростання втікачів на Захід з совстської зони Німеччини,

Вже понад шість тисяч тижнево прибуває в західній Берлін втікачів зі сходу. За передостанній тиждень серпня приймальні пункти західнього Берліну заресстрували 6110 втікачів від комунізму

Советські дипломати — шпигуни

урядовими повідомленнями 3a Стоктольму шведська поліція розкрила найбільшу шпигунську аферу за всю історію Швеції.

Советський «дипломат» П. Мірошніков розбудував шпигунську мережу, що здобула пляни й фотографії всіх шведських радарних установок.

В день арешту дрібніших шлигунів П. Мірошніков виїхав до СССР. Советському консулові в Стокгольмі

Світова криза комунізму ліквідація диктатури я подолання культу при большевизмі не є можливі

останным роком щораз зростаюча хвиля живе матеріяльно куди краше, ніж політичних неспокоїв, а навіть збройних розрух. Найбільш яскравими виразами цього неспокою були відомі почервня в Познані (Польща). У Празі й Будапешті мали місце студентські демонстрації і наявні антирежимні мітинги при участі тисяч учасників. Ще перед тим відбулися повстання в концентраційних таборах Воркути, Норильська, Казахстану. У комуністичній пресі далі продовжується велика полеміка на тему розвінчування Сталіна, Неспокійні закордонні партійні секретарі і червоні бонзи один по одному їздять до Москви по вияснення, поради й інструкції.

Все це складає образ загальної світової кризи комунізму.

Було 6 помилково думати, що розвінчування Сталіна, а зокрема таємна промова Хрущова під час ХХ з'їзду КПСС в м. лютому, в якій він «викривав» злочини Сталіна, були причинами цісі сьогоднішньої кризи. Навпаки, вони с тільки її симптомами, зоенішніми познаками; криза ця існувала внутрі комунізму вже куди раніше. Сьогодні вже не підлягає жадному сумніву, що Сталін і його холодна війна, взагалі ціла сталінська система, завели так само Советський Союз, як і цілий світовий комунізм у глухий кут. Вождь італілійських комуністів Тольятті правильно ствердив, що «коли 5 сталінська система була потривала ще трохи довше, була б невідхильно досягнута точка зриву», а саме: або було б дійшло до одвертої війни СССР з Заходом, або до загального протикомуністичного повстання народніх мас знизу.

Цілком логічно, разом з історично неминучою ліквідацією сталінізму, як програми і системи, мусіли б також прийти ліквідація, а принаймні обезвладнення його партійного апарату, виконавця злочинів сталінізму. Або, кажучи простіше, разом з вождем зграї розбійників мусіли б бути ліквідовані і його «вірні соратники»: не тільки Берія, Абакумов, Багіров, але ж і рівною мірою Хрущов, Булганін, Мікоян, Маленков і всі інші. Всі вони мають однакову міру відповідальности за злочини комунізму, чинені впродовж минулих 30 років.

Отже як не стасться, що впродовж 30 років усе, що було добре в СССР і в комуністичному світі, було приписуване лише одній людині, а тепер усе, що сталося лихого є приписуване знотільки тій самій одній людині? Як це згоджусться з підставною тезою комунізму, що рушієм історії не є поодинокі люди, одиніці, а народні маси? Що робили теперішні вожді СССР під час довгих літ золочинств Сталіна? Чому вони не намагалися його унешкідливити? Чому сьогодні совстські вожді не інформували своїх партійних колег закордоном про фактичний стан справ? Чому ліквідація сталінізму не є всенародньою і всепартійною справою, справою народніх мас, але є проваджена і контрольована згори при вжитті тих самих методів, якими саме послуговувався Сталін? З повищих пытань виникає одначе пайважливіше питання: чи всі лиха і злочини, які сьогодні припусується особі Сталіна, виникали лише з лихих властивостей його особистого характеру, а чи напаки, с вопи неминучим, логічним вислідом самої по собі комуністичної системи? Відповідь на ці питання має особливу, найбілып життеву практичну важливість також для нас, політичних скитальців, поборників большевизму. Комуністична пропаґанда підходить до нас тепер з аргументами, що разом з кінцем Сталіна і «ліквідацією сталінізму» відпадають причини і аргументи, які нас змущували до еміґрування. Мовляв, «закінчився» час беззаконности і терору, настала доба правопорядку, ніхто «не може бути» і «не буде» переслідуваний за його національну приналежність, релігійні вірування або політичні переконання. Найбільше, розумісться, підходять до нас з «аргументом» про наші здогадні матеріяльні свободі. соціяльної опіки над нами тощо. Не тулює комунізм. Ми його поборемо. приходиться навіть аргументувати, що

Цілим комуністичним світом котиться навіть найбідніший тут між нами ще найбагатіший в советській робітногчій масі, на заводі чи в колгості.

Але ж врешті не в матеріяльному задії в Грузії в місяці березні та в кінці безпеченні полягає ціла проблема. Навіть якби дійсно так було, чого одначе немас, що совстська система забезпечувала б нам навіть такий високий матеріяльний життевий рівень, як іх посідають працюючі в СШІА, Англії чи Німеччині, то і це аж ніяк не будо б аргументом до повороту, як довго на нашій Батьківщині далі продовжувала б існуваты сталінська, як і така ж хрущовська комуністична система. Справа бо в тім, що всі лиха сталінізму аж ніяк не виникають лише з таких або інших, більш чи менш кращих рис чийогось особистого характеру. Вони виникають з самої по собі комуністичної системи. Кожен вождь комунізму в СССР, чи в будь-якій іншій комуністичный країні чи він цього бажає чи ні, чи він буде називатися Хрущов, чи Маленков, чи Жуков, чи ще якось, мусітиме послуговутися, як це робив і Сталін: терором, злочинами і беззаконністю. При комунізмі ніхто не може діяти інакше. Проблема, перед акою ми стоїмо, не є зміна людей, але зміна сн CTEMM.

Дня 30. червня ц. р. Центральний Комітет КПСС проголосив постанову про «подолання культу особистости і його наслідків». Ця постанова була подана як відповідь ЦК КПСС, зокрема ж відповідь Хрущова, на сформульовані повище запити і сумніви однаковою мірою комуністів, як і некомуністів. Ця постанова випала особливо брехливо і жалюгідно. Уважне вивчення цієї постанови без найменшого сумніву виявляс, що в основних положеннях комуністичної доктрини, які через принцип т. зв. «диктатури пролетаріяту» і диктатури комуністичної партії з абсолютною неминучістю довели до одноособової диктатури сталінізму, не змінилося обсолютно вічого. Оскільки ЦК КПСС у своїй постанові з 30. червня ц. р. не змінив ідсино-програмових і організаційних основ комуністичного режиму, які через монопартійність і бюрократичну централізацію довели до «культу особистости», тоді ж той самый «кутьт особистости» скоріше пізніше, але немлнуче, виникне чи знову.

Общована деяка «лібералізація» в СССР с одным із дальшых виявів важкої існуючої кризи комунізму. Вона значною мірою пригадує політичний настрій в СССР, який існував в 1921 році, перед введенням НЕПу. Тоді, як і тепер, комунізм бачив, що про завоювання світу засобами насильства, війни і революції немає далі мови. Сьогодні основну перешкоду для восных загарбницьких прагнень і мрій комунізму поклала атомова зброя. Отже комунізм з конечности переключається на тактику «мирної коекзистенції». Національний гніт поневолених народів і соціяльна експлуатеція погноблених кляс досягла таких розмірів, що комуністи е примушені боятися, щоб того роду експльозії, як недавно у Тбілісі і Познані, не розвинулися в загальний пожар. Будучи примушеним відступати, комунізм організує тилові оборонні бої: раз він жертвус» особу Сталіна, то він проголошус «мирну коекзистенцію», то заповідає «демократичні реформи». Все це вже раз було за НЕПу; до того ж все це було організоване т. зв. «старими большевиками» на чолі з Леніном, кузручніше і переконливіше, ніж це роблене сьогодні грубими руками Хрущова. Здобутий велетенськими жертвами народів деякий технічний прогрес в СССР не мусить при цьому нікого збивати спантелику. Він є лище тоді доказом сили, колы є задоволені і щасливі народні маси, які що техніку реалізують.

українськой політичний снігранте, крап і спьози битьків і маторія, без-ліч замучечих гоходом, заморлованих ніч замучених голодом, замордовних у тормах і компектранійних таборах пеосимпої сродіна» волжогь до Tedel Так само, як очі влільйноїм живих Твоїх братів і сестер, змучених ди номуністичній хатораї, змерневі на Тебеl Ім Тв присватия житта Ім. Тебеl Ім. Тв присватия житта Ім. Так само, добітивно і селия, — ім. Та кляска в віряості до останивного зіяхання! Тож мусяш сеого дотражата!» Іван БАГРЯНИЙ

Ціна 20 пф.

Kocri mizadomin Taoix Sparis i correp.

Вони це зробили з наміром виправдати себе нібито за «сталінські помилки», звалюючи всі лика на мертного диктатора; воны це зробили лише частково. за принципом «с одной сторони нельзя не прізнаться, с другой - нельзя не сознаться», так щоб і «кози ситі й сіно цілея, але ж і набнаївнішому ясно, що, сказавши «а», треба говорити и «б», бо воно само визирає наперед. За хрущовсысным половинчатими визнаниями элочный Сталіна, «порушень закону», кразавних масакр неповинних людей, лютого терору, садизму тощо винирас б. дальшої, великої правди про всі страхіття совстської номуністичної системи протягом усіх 40 років її існування. А також правди про відповідальність за все не тільки мертвого Сталіна, а й (і це насамперед!) живих вого соратника і учнів, так добре всім знаних сподвижників, що тепер правnara immepicao.

Постанова ЦК КПСС з 30. червни і стверджена исто талмиа промова Хрущона на 20 з'їзді, коче чи не хоче того, спростовує всі епітети, прикладувані кражлівцями до нас за нашу правду, всі обвинувачення нас у «брехні» та в «провокаціях». Неслуппність таких папложень нас визнав і провідник американської компартії Юджін Денніс у свої статі, що надрукована не де поцей бік барикади, вірніше — по цей бік інде, на у московській ПРАВДІ», офі-ціозі КПОС. Ця стаття і та постанова та промова розписалися у власнія брех- и ще прийде. ні та ганебному поступованні супроти нас, бо ж тепер визнали фактично все. правда диде на той бік.

Ballioi & KORCTRIVIII BHORHI): Свободу від страху; Свободу від терору;

Свободу вільного вибору форм соціупорядкувания, тобто шляхів вльного до соціялізму, якщо хочете.

Ви закричите, що це неможливо, бо це ж відхід з арени, эречення самих себе. Чому ж? Змагайтеся.

Ви протолосили на з'їзді тезу КПСС про вільне змагання та співжиття різних систем, а також поглядів на шляхи маршування до соціялізму. Так бульте ж послідовними! Будьте чесними. Ось така наша правда.

I боротися за неї ми закликаємо всіх по той і по цей бік залізної заслони.

До речі, усуньте і що заслону. Якщо ви вважаете себе за правих, а

нащу правду за ніщо, то не бійтесь її і дайте змогу нашій правді эмагатися на «вашій» території, тобто на нашій землі, окупованій вами не законно. Тоото допустіть наше друковане слово поблюжче до вільних громадан СССР і дайте ім право самим називати нас «брехунами» або навнаки.

Але сама думка про це викликае на Заході гомеричний сміх, а у вас люте обурення й тіну на аустах, щоб тим устам легше вергати на нас найбрутальнішу лайку.

Ви воліете, щоб наша правда лишалася герметично закритої залізної заслони. Нічого. Вона прийнала на той бік. Та

Мы прийшли з того боку і наша СССР.

Костантину Радіонову шведський уряд з цього приводу вручив гостру ноту протесту.

Гідна відповідь австрінського уряду

Совстські дипломати за кордоном намагаються вишукувати нові «лазейки» до антикомуністичної еміґрації з СССР. Нещодавно совстський посол в Австрії Смірнов звернувся до австрійського уряду з вимогою забезпечити працівників совстських консулятів такими ж правами, якими користуються, наприклад, урядовці американських консулятів. Смірнов навів наступний «арґумент»; американці мають право без контролю з боку австрійської влади і Наявищого комісара ОН у справах утікачів відвідувати еміґрантів, що мешкають у таборах і на приватних мешканнях, провадити з ними розмови, ба навіть — робити їм допити,

Речник австрійського уряду заявив на пресовій конференції, що урядовці американських консулятів мають право відвідувати тільки тих емітрантів, які виявили бажання переселитися до США і склали про це офіційні заяви в консулятах. Далі речник уряду сказав, що урядовцям советських консулятів теж можна відвідувати мешкання емігрантів, але тих, що офіційно склали заяви про бажання - переселитися до

п. головко

Криза комунізму не є сьогодні насамперед в площині матерільній і технічній, вона є передусім в площині моральній і психологічній. Ця криза дає нам всі підстави вірити і працювати для повернення на Батьківшину у мирі й

Не ми мусимо капітулювати, скапі-

3. 11.

Політичний Еміґранте! Користуючися свободою слова і діі, промовляймо в ім'я нашого поневоленого народу до сумління всього світу, винриваймо страшне лихо большевизму, створюймо підстави для нашого повернення на нашу землю дійсної свободи!

A KOCYDOLAY

Слова і діла комуністів

показано ціну башкирської республік. Факти, що іх наводить автор у статті, авторитотно заперечують брехлиму пропаганду, яку проводить міхайловська рентилька «За возвращение на родину». Водночас ці факти являються жахливим обвинувачениям всісі COBCTCLEOT CHCTCMM.

Комуністи до захоплення і закріплення влади общяли народам земний рай. Не було в російській імперії соціяльної справедливости - большевики кинули гасло «Земля - селянам! Заводи, фабрики - робітникам! Хліб - голодугочим! Геть визискувачів!». Не існувало в імперії національної справедливости, большевики заявили з цього приводу: «Свобода поневоленной Рівsonpas's gas scix sapogin i penirini. Народи страждали від війни, яку провадия імперський уряд. I большевики кинули гасло: «Мир воюючили!»

26. жовтня 1917 р. совсти видали декрет про мир», підписаний Леніним. 20. листопада 1917 р. за підписами Леніна і Сталіва вони проголосили «Зверненыя до всіх трудящих мусулман Росп і Сходу». У цьому зверненні, міяс скиньте з своїх плечей загарбників вацих країн. Ви мусите сами стати госпо-DEDSMI BELLICX SCHELLS!

Деклярацію прав народів Росії», в якій проголощувалося, що національна політика совстської влади - це політика добровільного й чесного союзу надовір'ї. Деклярація проголошувала;

Poci

2. Право народів на вільне самовизвання самостійної держави;

вілеїв і обмежень;

меншин, населноючих Росію».

останы тільки посилювали бажання і стремління народів досягти священої мети - своболи

жану, Грузії, Вірменії, низки середньо- дований, як націоналіст, 1936 року. азійських праїн, України, Білорусій ін-

практиці переконались, що всі большето знаного антикомузністичного ді- вицькі обіцянки — це був цилях обману, ячы волзьких татар, в якій яскраво яким большевики простували до заклениясько-сталія- ріплення своєї влади. Поруч з підступним обманом, большевнки ваджувания супроти татарської та збройною силою та методами провокародами свободу і пезалежність. На-приклад, одразу ж з прибуттям на територію Татарстану та Башкирії большевики застосували терор супроти місцевого населения: загони ЧК розстріловали інтелігенцію та духовенство. Також велике число звичайних громадян попало під хвилі червоного терору. терор, спрямования супроти неозбросного, невинного населения, Хрущов у відомій своїй доповіді намагавиправдати, як необхідні заходи сться проти інтервенції. По суті це не відповідає жадною мірою дійсності: ніякої інтервенції не існувало, і ніяка інтервенція не загрожувала Татаро-Башкирії. Большевицький терор був спримований проти народу, який вимагав сво-Ix законних прав. Таким чином большевики не тільки не виконали своїх общянок, але, навпаки, вони виступили

проти власних гасел. комісаріяту, а протягом 1919—1923 pp. за- лись за його рівноправ'я і свободу, тобступник народнього комісара національностей Сталіна, Мірсаіт Султангалісв, перебуваючи в центрі, маючи безпосередні зв'язки з Леніном та Сталііншим, говорилось: «Не гайте часу і ном, зрозумів большевицьку демагогію в національному питанні і виступив проти такої несправедливости. Він вимагав справжньої автономії для націо-15. листопада 1917 року за підписами нальностей, він почав провадити полі-Леніна і Оталіна було опубліковано тику самовизначення народів, поклика-«Деклярацію прав народів». відому Большевики знайшли дії Султангалієва элочинними і 1924—1925 рр. йому прийродів Росії, заснованого на взаємному шлося провести у в'язниці. 1929 року Султангалісва було засуджено до 10 ро-пробув на Соловках.

1931 р. було розстріляно як буржуначення, аж до відокремлення і засну- азного націоналіста колишнього професора московського інституту червоної 3. Скасуваня всіх і всіляких націо- професури Сагідуліна, який довший час нальних і національно-релігійних при- перебував на керівних посадах в Татарстані. Того ж 1931 р. були обвину-Вільний розвиток національних вачені в «султангаліївщині» і розстріляні колишній голова уряду Татарстану Опремління поневолених народів до (1920-1923 рр.) Кашан Мухтаров, косвободи — зовсім природне явище. Во- лишній секретар обкому Татарстана но не було викликане тільки больше- (1920—1923 pp.) Р. Сабіров і колищній випькими гаслами і декляраціями. Ці завідуючий відділу пропаґанди обкому Татарстана (1920-1923 рр.) К. Мансуров. Колишнього голову уряду Татаро-Башкирської Республіки (1917-1920 рр.) Після розвалу царської імперії, поне- Саідгалієва було заарештовано, як бурволені до цього часу народи, приступи- жуазного націоналіста, 1928 року. Пили до відновлення своєї свободи. Було сьменник і довголітній голова Башжирпроголошено самостійність Азербайд- ської республіки А. Тагіров був злікві-

Протягом 1930—1939 рр. були зліквіших праїн Одначе, народи відразу на довані, як націоналісти, колишні керів-

ники уряду і міністри Татарстана Габідулін, Янбасв, Шаймарданов, Ісхак Казаков, В. Ісхаков, Г. Ходаяров, Кіям Ісмасв, Ягудін, Абрамов, Башкиров, Ісмаев, Ягудін, Рахматулін, Аюпов і багато інших. Колициий заступник голови Верховно-го Совста Татарстана (1940—1942 рр.) (1940-1942 pp.) Байчурін бул эліквідований 1943 року Відомого татарського письменника і Г. Ібрагімова було замордовано в казансысыя тюрмі 1939 року. Того ж року зник без вісти професор-літератор Г. Нігматі. Така ж доля спіткала й відомих татарських драматургів Кіріма Тінчуріна і Фатхі Бурнаша. Професора, письменника-історика Салаха Антагулова було розстріляно, як націоналіста, 1938 року. Так само був розстріляний у пивниці НКВД історик Аді Атлас, Вчені, письменники і поети С. Сюнчелей, М. Бюдейле, Ф. Сайфі-Казанли, І. Салах, О. Тулумбай, Шаміл Гузманов, С. Боргін, Г. Касимов, Г. Рахім, З. Галі, Г. Максудов, Г. Галі, Г. Шараф, Г. Бадігі й багато інших були кинені до в'язниць, на заслання, ЯK буржуазні націоналісти, протягом 1930-1939 рр. Багато з них загинуло.

1936 року був розстріляний, як націоналіст і «шпигун чужоземної розвідки», голова духовного Управління мусулман европейської частини Росії га Сибіру — муфтій Кашан Тарджемані.

Всі ці люди боролись за національно-Колишній керівник мусулманського культурний розквіт свого народу, борото за те, що було написано в декляраціях самої ж совстської влади. Як показала практика, за віру в ті деклярації народ заплатив своєю кров'ю

У своїй доповіді на 20 з'їзді КПСС Хрущов засуджував дії Сталіна — знищення видатних, так званих «чесних» партійно-советських працівників і представників вищого старшинського складу армії. Останнім часом багатьох із ючысь на підписану Леніном і Сталіном них було навіть посмертно реабілітовано. Але Хрущов не збирається реабілітувати знищенних за Сталіна націоналістів. Навпаки, винищення їх Сталіном Хрущов вважає за необхідні і правильні дії Сталіна. Значить колективна ликтатура залищилась таким же ворогом наших народів, яким був і Сталін. Вона також переслідує наших національних діячів.

Учорашні соратники Сталіна й нинішні члени колективної диктатури звуть себе ленінцями. Але на практиці вони не акцептують і не виконують як не виконував і Сталін декретів, підписаних Леніном, бо вони знають, що декрети, закони й гасла, проголошені Леніном і Сталіном, як також і видавані ними самими тепер, проголошувались і проголошуються не для запровадження їх у життя, а для обману народів. Колективне керівництво КПСС не дало ні свободи поневоленим народам, ані миру, ані соціяльної справедливости. Навпаки, воно позбавило народи навіть того, що народи мали перед захопленням влади большевиками. I це с найкрашим доказом, що колективна диктатура продовжує антинародню справу Леніна і Сталіна.

наклеп на народ

підсудних і співэлочниці. Часто народі.... ним злочиншем буває так, що головний злочинець сам на власну руку, - не зважаючи навіть на його злочаяниу геніяльність, зміг би вчинити злочин без допомоги співучасників. Тож виходить, якби не було співзлочинців — не було б 1 головного элочения.

Така ситуація склалася тепер і в лавах колективного керівництва КПСС. Всі элочини, пов'язані з існуванням культу особистости Хрущов і компанія звалюють на головного злочиныя - Сталіна. А де ж були «учні» й «соратники»? Намагаючись вибілити себе, колективні диктатори нічого іншого не придумали, як — зробити співзлочиннями Сталіна... трудяще населення Совстського Союзу!

Перечисливши злочини Сталіна (у постанові «Про подолання культу особистости і його наслідків»), нинішне ЦК говорить про себе: «...чому ж ці люди (члени ЦК, - С. Р.) не виступили відкрито проти Сталіна і не усунули його від керівництва?..» І відповідає: «В умовах, що склалися, цього не можна було зробити... Кожний виступ проти нього (Сталіна, — С. Р.) за цих кою» постанови «Про подолення кульмов не був би зрозумілим для народу, справа тут зовсім не в бракові осо- раз видали себе з головою. бистої мужности. Ясно, що кожний, хто

Коли элочин викривається, на лаві виступив би за цих обставин проти фігурують разом із голов- Сталіна, не отримав би підтримки

Чиело 9

Виходить, що народ акцептував антинародні злочини Сталіна. Виходить, що народ із власної волі погоджувався на те, щоб його морили голодом, щоб його перетворили на безправного раба, шоб його, народ, засилали на загибель до Сибіру й на Далеку Північ, щоб найкраниях синів і дочок народу розствікатівнях ЧК, ГПУ, ОГПУ, НКЕД, МЕД, МГБ. Виходить, що кожний Хрущов, який спробував би виступити в оборону народу, не був би підтриманий... самим народом!? Це ж або маріння божевільного, або, 60 скорше, перевершення цинізму самого Сталіна. Адже покійний диктатор виправдував свої злочным конечністо винищувати «ворогів народу» і ніколи не наважувався офіційно обвинуватити весь народ.

Своею постановою Хрущов і його оточення висловили зневагу до мільйонів жертв, що їх народ зазнав, борячись проти Сталіна і хрущових. Зрештою, народ, «маси», завжди були байдужі тим, хто на всіх перехрестях говорить іменем «трудового люду», «Діялектиту...» кремлівські можновладці зайвий

С. РЯСНИИ

Сталін був великою свинею!»

Між бажанням свободи — і страхом Друга група советських туристів зустрілася в Парижі з українськими журналістами - емігрантами — Жваву і цікаву розмову нагло обірвали партійні номісари і емведівський наглядач — Чому і досі люди з СССР бояться вільно говорити, адже в СССР

тевер наступила "хрущовська весна" демократизації?...

На нашту репліку, що прогресивні українці» (тобто комуністи чи їхні при- Але все це він говорив завченими гахильники) просто не знають, що з зетними реченнями, так що навіть дех-Україною діється, - не пролунало ні- то з туристів дивився на нього, як на якої репліки. Було помітно замішання, білу ворону. Інші ж мовчали... На зана деяких обличчях навіть страх.

В цей час низенька жінка з рудим волоссям закричала до нашої групи: «Товаріщі, ведь здесь Джіоконда! Ідіте смотреть!» Справа в тому, що частина туристів, почувщи, що нас особливо ланий батько чи родич... цікавлять українці залищилася з гідом. Це були переважно росіяни, кіль- є кілька цікавих, охочих говорити. Ми 12. VII. пього року в одній із чудових є українці, один плечистий мужчина або злякалися нас, або ж боялися, що знайомство, недовір'я… Аж виявилося, заль перлини французької столиці — у ступив крок від групи і толосно, навіть цю розмову їм в УССР не подарують навіть під час «демократизації». На її гучний заклик кілька з нашої групи мовчки подалися геть. Тим часом маляр із Одеси запитав нас, де можна в Люврі побачити картини Гойї. Ми сказали. Подякувавши, він хотів відповідати на якесь наше запитання, та в цей час з другого гурту «вірних і відданих» дослівно підбігла якась жінка (можливо, дружина маляра) і, щось шелнувши на вухо, потягла його з собою. Боляче було дивитися на ту картину! Високий мужчина-велетень, якому, видко, так хотілося поговорити бодай про малярство, мусив скоритися, бо дружина його була чи завбачлива, чи перелякана...

можна повертатися на Батьківщину. ми не могли продовжувати розмови з питання, чи вже розпустили кацети і чи з Сибіру повертаються самі «блотняки», чи й політичні. — ніхто нічого не відповів, а кілька схилили голови. Можливо, і в когось із присутніх зас-

Ми бачили, що між оточуючими нас що з нами стояв один, хто назвав себе архітектором із Києва, - якого боялися присутні. Цей дебелий, старших років чоловік втрутився в розому спочатку по-російському, а потім перейшов на чудову українську мову: так мовою володіє український письменник чи актор, але не архітект. Автор цих рядків помітив, що «архітект» неначе б комусь махнув рукою в залю. І ось він почав: «Ви даремно не повертаєтеся на Україну. Всі, хто повернувся, пращоють за своїми фахами. Навіть коляборантів ють; мовляв, ми хотіли б провести іх із фацистами приймає радянська батьківщина...» Чи не був він одним із редакторів «За повернення на Батьківцину» генерала Міхайлова з східнього нам «архітект». І сказав неправду: со-Берліну? Він сипав газетними цитата- ветські туристи виїхали о 7-й годин ми, при чому говорив таким тоном, що годі й не повірити. Коли він втрутився в розмову, ще кілька з нашої групи відійшли і подалися наздоганяти групу потяг із советськими туристами поспіз гідом. Услід за цим перед нами з'ящось нове, щось цілковито відмінне від вився молодий ще чоловік із квадратним обличчям і синіми вустами — чи дених поодинці, так що ніхто з інших від перевтоми, чи від неврастенії? Він туристів їх не чув (цього хотіли і всісказав по-російському: «Не мешайте на смотреть Лувр.» А потім, - без ноток наказу, але дуже авторитетно, за-Кілька з них недоброзичливо, якщо не явив тим, що ще були біля нас, щоб вороже, закинули нам, чому, мовляв, воны йшли до групи. «До побачення!» «До побачення», «Шасти вам. Воже» відповіли ми на їхні прощання. І вони Україну, але любимо також і свободу, були змушені піти. Так поволі нагля- ського консуляту, — сказав «архітект».

з усіма, хто цього бажав.

Чи правду говорили емведист i "apxitekt"?

Ми опинилися віч-на-віч з двома приемними» співбесідниками. Стало зрозуміло, що їх бояться, що й досі в СССР панує страх; що хоча посталінський період вніс дещо нове (може, TRONK CRINOFO RITON & DOTANHI IVMAHNA громадян), — однак «бдітельнос» око хрущовсько-кремлівської партії намагається і далі діяти методами страху, помсти й терору. Залишившись тим часом із «студентом» московського інституту - явным «емведистом» — і київським «архітектом», ми розділились і вже окремо продовжували розмови, аж доки не зустріли майже на виході з Лювру всю трупу і разом вийшли до спеціяльно приготованих для совстських туристів автокарів. Так кілька наглядачів, у тому числі й наші «співбесідники», взялися з газардом заганяти людей в автобуси. Ми залитали, коли вони від'їжджана вокзалі. «Завтра о 8-й годині вечора, із Сан-Лязару, приходьте, якщо бажасте», - батьківським тоном сказав 30 хвилин вечора. Коли ми прибули, в супроводі кількох інших друзів, на вокзал, Сан-Лязар, нікого вже не будо, шав уже на Гавр...

(Від нашого спеція льного кореспондента)

Люврі — відбулася неофіційна і багато із ноткою чи то гордости, чи то викликим не передбачувана сустріч: там, ку, сказав: Так. Я — українець. під портретом безсмертної Джіоконди. зустрілися, вперше після довгих років із яких 30 осіб групи навколо нас уже розлуки, сини и доньки одного народу, стояла половина, якщо не більше. українського. Одні прийшіли у Лювр як спраглі всього нового, — совстські ту- смітранти з України. Тут, у Франції, політичних смігрантів, які по другій — Україна ж велика країна. світовій війні живуть і працюють у вільній Франції.

СССР, яким пощастило виїхати в коцисть туристів — це високопоставлені низько впав карбованець!). в СССР всоби: були тви директори фабряк і заводів, лікарі, поети, малярі, кілька вчителів і просто дипломовані комуністичні пропагандисти, на чолі з квадратночолим, кепсько замаскованим наглядачем із Баведе, грантів імпих націй, поневолених в Між советськими туристами було чи- СССР. у Канаді...

Ми підійшли ближче. А за хвильку

— Ми еміґранти. Ми — політичні ристи; другі прийшли відвідати, може нас понад 60 тисяч. Ми тут працюємо, всоте, Лювр і з радіспо зауважили там тут живемо. Заробляємо досить, але своїх земляків з України. Другі — це справа не в самому хлібі. Малі араббуло кілька українських журналістів ські країни здобули свою самостійність

Ми помітили, як близько біля нас один юнак все це швидко нотував у Почувши російську мову гіда і поба- нотатник. Очі — приязні й теплі (особянвани, що майже всі мужчини групи ливо жінок), очі — недовірливі й на-зодалясні в однотонні сірі шевійотові ко- сторожені, очі — люті провызували ствоми, з такими ж новенькими однотип- нас, доки ми коротко відрекомендовуними фотоапаратами на плечах (за дозвіл валися. На наше прохання подарувати було заплачено). — им відразу збагнули, щоєь на пам'ять з України, кілька рук що перед вами нечислениі щастивці з поквално проствгали совстські монсти, ротку подорож за кордон. З одягу, з з видом міста Одеси, а ціна скромненьрис облич і рухів було видно, що біль- кої поцітівки — аж 65 копійок, так

- То вас багато за кордоном? - запитав хтось із гурту, що тиснувся нав-

— Дуже багато. В Англії понад 40 тисяч самых українців. Є багато ємі-

на будь-які моди зодягнених; чимало съким кореспондентом па Україні), поспішно сказав: «З Канадою ми масмо

Уже частина групи з гідом і наглядачкою відійшла далеко вглиб залі, а ми ще перекидалися запитаннями, короткими, рвучкими, непідготовленими і як чулося з інтонації в запитаннях деяких туристів жадібними почути вічних «усесовстських маштабів».

втручання емведиста

Це були лікарі, інженери, вчителі... не повертаемося додому, чи вже забули Україну? Ми сказали, що любимо На наше голосие запитавня, чи тут зв'язки з прогресивними україндими,» твердити, що на Україні е свобода, що вали нас, взялися з нами говорити, щоб

Ось основні теми наших розмов, ве ма силами добивалися наші «співбесіяники.).

- У мене ще перед війною забрали батька і заслади на 15 років до Сибіру-Чи можна надіятися, що його нарешті звільнять?

- Напипить про це тут до совет-- Листа перешлють із Москви у Кнів. - Чому немае українських радан-

MIMEROBEPHEMOCH.

Коли ж Хрущов виправить злочини Сталіна супроти виселених народів? сталица осуджують, а злочини оправдують!

26. червня щього року мвигуло дсеять лективне керівництво КПСС не ставить років від часу виконания больлевицьким режимом одного з найстранияциих элочению супроти народів СССР, Десять років тому Президія Верхонного Совста РСФСР видала Указ про лівідацію Кримської Автономою Совстської Со-Республіки. аликијдованој республіки зазнало страшної долі понад 50 тисяч татар було виднатеко на місці, решту депортовано по інших областей СССР. Водночає із ліквіданісю Кримської республіки було алысијдовано й автономну республіку чочено-інгуппів. Тх спіткала така ж сама доля, як і кримських татар.

Шід час останньої війни майже повного виницения зазнали и билі малі народи СССР: в кінці 1943 р. було висслено з рідних земель карачлівців, в грудні 1943 р. — калмиків. Тоді ж було депортовано балкарців, а ще перед - вчинсно розправу над німцями Поволжжи и зліквідовано їхню автономну республіку. Наслідком перевсдения цього жахливого геноциду постраждало полед 2,5 мільйони людей. Доля депортовают лициасться майже невідомою. Щойно 1953 газета «Казахстанская правда, видрукувала коротельке повідомления, що в Казахставі почала виходити газета чеченською Газета Советская Киргизия. MORORA сповістная, що в Картізії видається газета карачаївською мовою. Про балкарців, кримських татар і калмиків совстська преса взагалі мовчить.

Здавалеся б, що з початком кампанії розвінчання Сталіна буде радикально виправлений і сам элочни совстського режиму над цими народами. Але цього пре й досі не сталося. Правда, Хрущов у свой доповіді обурювався, що Сталін застосував колективне покарання цілих народів, разом (!) з комуністами й комсомольцями - виселив чечево-інгушів, карачаївців й інших. (Його бачте обурнос, що висслено разом з комуністами ф комсомольцями.) Більше того, він сказав, що Сталін мав нвмір депортувати и усе населения України. Але Хрущов ані словом не эгадав, що більшість покараних було знищено на місні, а депортовано лише незначні рештки постраждалих народів. Хрущов не згадав про найважливішу обставину доконаного злочину - про фізичне винищения цих народів. Але найголовнише: Хрушов не сказав ні слова про потребу направить не зло - повернути ці народи на їхні рідні землі. Про вримських татар і німців Поволжжя в доповіді Хрущова взагалі не було мови, ніби ті народи й не існували на

Хрущов обвинуватив Оталіна у застосувания масових репресій супроти цілих народів, але із свого боку не виявив жадного наміру відновити супроти них справедливість. Більше того, інспірують всі ознаки продовження сталінського курсу, наприклад: тиха деградація Карело-Фінської союзної республіки в ввтономну під мотивом зміни

ських консулятів у світі? Адже Укране бажаю писати в Москру, яка забрала мого батька.

На це емведист кинув репліку: «Забрали, значить було за що.» Але «архітект» виявныся вправнішим. Він помая говорети, що піл час великих будов (а такими с майбутній комунізм... - в бого розумінні) трапляються помилии. І ось так сталося, мовляв, і з батьком. «Пипшіть у Москву, там усе ти, а це вина західніх держав, які не зрозуміють...» Так казав «архітект» із дають віз... «Архітект» сказав, що за Кисва, а поруч ішов квадратночолий туристичну подорож по 6 европейських вільно покинути свій колгосп і пере-Москви і неры TABHMK L вив уста, — він би напевно в Москві і CHIHA був Лювр, в за його мурами - вільний Париж, вільна республіка! «Архітект» довго говорив, що нині республіки дістають щораз більше прав можна повернутися на власне бажан-(точно услід за газетами). На репліку ня?» Відповідь: «Звичайно. Як не поз нашого боку, що ми не повертасмося не тому, що немае хліба, бож його і тут досять, в тому, що і досі Україна якій він обіцяв суворо карати тих, хто в стані напівколоніі, з якої все грабу- кидатиме цілипні землі. «Архітект» зають - «архітект» сказав відверто: Шо ж ви хочете, щоб розпався Совстський Союз.» Жаль, що цього не потув московський смведист, який саме відіяцюв з моїми колегами, — він би вагородив того українського запродания всіма советськими орденами за таку superiors immedia amponerapiarys! ... Через брак місця, передамо нашу розмову якнайстисліше, стенографічно, наскільки вона збереглася в пам'яті. Наше запитания: Чи в СССР і досі жики выховують тяжку, чоловічу пращо!. Відповідь — категоричне «ні». Мовакь, выконують, яку хочуть, але нены чого жінкам важко працювати фізичво, бож чоловіки добре заробляють. Мы чалан, що недавно в «Радянський Україні, в «Радянській жінці» та іншая кизсыких виданнях були фоторечита про українок, які працюють... ніста. ніх областях, греко-католицькі церкви на прощаная чаранскі, кота наліго другі, якла сдлас давня козацька при-на прощаная чаранскі, кота наліг другі, якла сдлас давня козацька при-казка запатання: «Чому так мало з і священики?» Відповідь: «Звичайно, є, тиснути руку, якої наш журналіст не казка: «За свободу — готов і в огонь, изборжани на Донбасі. «Ні, неправда, СОГР туристів". «Чому так мало з і священики?» Відповідь: «Звичайно, є, тиснути руку, якої наш журналот не нажа, ток При туристів". Відповідь така: «В Ін- хоча вже мало вірять. Але є, хто по- подав, сказавши перед самим автока- і в воду.» чуют на екскурсії за кородон запи- вернувся тепер на Батьківщину, той ром, перед від'їздом советських тури-

собі за мету виправити ці элочини диктатури сталиського періоду. Янщоб Npymon i noro orowenna capanai xorima алочин народовбивства. 6 виправити вони пішки б іншим шляхом. Вони му сіли б поголитись, а ми мали б рішуче магатися пього, шоб справа доконаного народовониства в СССР стала предметом вивчения і розслідування боку міжнародніх організацій, Члени ших организацій мали 6 отримати право на ознайомления з архівами МВД, правислухати массления і самих жортв, право докладно вивчити обставини депортації. Але хрущови цього не хочуть. знають, що паслідки такого розслідування обернуться проти них. На лані підсідних опиняться не тільки Сталія із Берісю, але й хрущови, мікотни, булганіши.

Хрушов, скидаючи вину на Сталіна, выбільногом себе й далі протегує тих, чийми руками безпосереднью було народонбивства виконувано злочин Серова. Нимішній Взяти, наприклад, Комітету Державної Безпеки голова висунувся на керівну носаду в НКВД ще за часів Сталіна. 1939 р., за «особлыві заслуга» під час перепровадження пеликих чисток» 1937—38 pp., Сталін зробив Ссрова заступниясом Берії. За Сталіна Ссрова було нагороджено трьома орденами Леніна й низкою інших високих відзнак. За винищення чеченоінгушів Серова нагороджено орденом Суворова. Він, Ссров, керував депортацією й ліквідацією кримських татар. I сьогодні той самий Серов нале-

жить до найближчого оточения Хрущона. Він супроводжуван Хрущова піл une nignigum Ingli & Advanterany, Bin мап супроводжувати Хрущова й Булганина до Англії. Алглійська преса відкрито назвала Серова «кримінальним типом», «убивцею». Серов до Англії не поїхав, але хрущов і далі тримає його на високій посаді, протегує кар'єру людини, руки якої заплямлені кров'ю винацених народів. Спільві діла, спільні элочини в'яжуть Хрущова з Серовим.

Сьогодні берлінський комітет генерала Міхайлова агітус проживаючих на Заході чеченція, кримських вільному татар, балкарів, кабарденція калмиків повертатися до СССР. Тм общиноть всепрощення» і «щасливе життя». Ці запрописния» справедливо викликають серед згаданих емітрантів почуття огили. Очевидно чекісти ще незадоволені доконаними пбинствами пад батьками й ріднями цих смітрантів. Вони хочуть ще отримати голови тих, ято зміг уникнути випищения. Для цієї мети й створено міхайловський комітет.

Масове народовбивство с одним із найжахливіших злочинів большевицької системи. Вищуватцем того злочину був не одни Сталін. Не менші злочинні займають нині провідні становища в колективному керівництві. Імена іх: хрущови, мікояни, молотови, булганіни. На них чекас лава підсудних за элочини народовбивства й ізпиі злочини, доконані ними разом із Сталіним нал народами СССР. І цісї лави їм не уник-HVTH

Вони, звалюючы вину на Сталіна, в той же час його злочини посуті оправдують та наслідками цих злочинів послуговуються й далі. Ні один народ в СССР не одержав назад нічого з тих прав, що іх відібрав Сталін. Коли ж хрущови повернуть відібрані права народам?

Недотепна фальшивка

славу майстрів продукування провока- род, бува, знову не пройнявся його тивних фальшивок. Але якщо іноді со- духом. встські фальшивки бувають непозбавортодоксального комуніста, «дотепно-- то про видану нещодавно комі-СТИ». тетом Міхайлова фальшивку цього дем українського самостійництва, а на сказати не можна. Масмо на увазі брошуру «Винниченко про Петлюру». Її нонед'лимцем, що закликав боротися автор сховався за псевдонім «Бутник-Сіверський». Приводом до видання Посилаючись на Винниченка, совст-брощурки стало широке відзначення ський писарчук немилосердно фальшує протикомуністичною еміграцією 30-річчя трагічної смерти Симона Петлюри.

На тридцятьох сторінках убористого шрифту анонімний міхайловський автор безпорадно силкустся довести, що Петлора — не народній герой, що він ність з тим історичним матеріялом, був звичайною, а не видатною люди- яким намагається оперувати в своїй ною, що Петлюру давно забув народ в брошурці. Він, наприклад, твердить, Україні, що Петлюру забули й україн- що видаваний і редаґований Петлюрою ські емігранти... Так і пишеться: «Націоналістам вкрай потрібний цей петлюрівсыкий прапор. Вони намагаються притигти на свій бік широкі маси що цей журнал виходив 1912—1914 української еміґрації, які еже давно забули про Петлюру...

броптуру? Чи не для того, щоб пригадати народові й еміграції про Головного Отамана?.. Мабуть, ні. Якби Петскладу корінного населення республіки люру українці справді забули, большев користь прийжджого (!!!) Нинішне ко- вики лише раділи 6 з того й уже ні-

салися цього року десятки тисяч люіна — як ви говорите — це держава. Я дей. Але... Франція, Англія, Німеччина та інші країни не дають віз.» На наше заперечення, на звернення уваги, що кожна країна зацікавлена, щоб її відвідували туристи (адже це дає прубуток), «архітект», як і попередні туристи, твердив, що мала кількість тристів із СССР - це вина не СССР, не матеріяльної неспроможности величезної більшости працюючих будь-куди поїхакраїнах він заплатив 1900 карбованців. З першої групи тристів із СССР у «зрозужів»» у "Сибір! Але тут Парижі нам називали іншу цифру: 560 карбованців за таку ж саму подорож.

Большевики вже давно здобули собі коли не эгадали б про нього, щоб, на-

Фальшивка, видана комітетом ген. леними бодай делкої, з точки погляду Міхайлова, настільки безголова, що тут і там автор її сам заперечує себе. Робить на одних сторінках Петлюру вожінших... агентом царського уряду, єди-«за Росію, до победного конца»

першого, підтасовує власні цитати висновки», що суперечать Винниченковим висловлюванням.

На довершення всього фальсифікатор демонструс свою повну необізнажурнал «Украинская жизнь» виходив 1914—1917 рр., тоді як усі бібліографічні дані, навіть совстські, зазначають, pokiB! ...

...Петлюра був і залищається симво-Питання: якщо Петлюру зовсім забу- лом усенародньої боротьби проти комули і народ, і емітрація, пощо видавати ністичного ярма, за самостійність. Це й не дає спокою комуністичним горепропаґандистам, примушує їх удаватися до видання недолутих, безпорадних фальсифікацій, К. ПЕТРИК

якщо хоче»..

Запитання: «Чи буде в СССР друга партія?» Відповідь: «Ні, вона непотрібна, бо всі мають спільні інтереси.» Наша репліка: «Невже ви думаєте, що ваші інтереси збігаються з інтересами шахтаря чи мобілізованого військового, абож закріпаченого в колгості селянина?» Відповідь: «Це ваша особиста думале у нас інтереси у всіх спільні.» Ka,

Запитания: «Чи колгоспник може ба дозволу влади:» Відповідь куди хоче.»

Пир у генерала Міхайлова

злочинийв.. raser

Союз нерушімих свободних республік навекі сковала могучая Русь!..» гриміло одного прекрасного вечора э будиносу в східньому Верліні, де возсідав сам генерал Міхайлов. Вікна були заслонені ставнями, але було шільно чути, що добродущний господар прий-мас там неабияких гостей! Перша micня скоро втихла і зазвучала нова: «Ей, пей, пей, пей да не жалей!. А потім почулася така промова:

Друзья! Друз!! Найдорожий мої! Хоч я і емведівський генерал, та все таки і в мене ж є серце! Люблю я вас. братішки! І п'ю за ваше дорогоцінне здоров'я! Родіна вам усе пробачила, вона нас жде із розпростертими обіймами. Чого ж ви так довго мучилися кордоном? Яка-така 33 капіталістична акула вас хотіла з'їсти?! Хто вас не пускав так довго на родіну, де на вас чекае ясне сонце сталінської конститу... -

Тут промова урвалася, генерал Міхайлов заїкнувся, ктось його сликнув за рукав. Але гості нічого не розібрали: ден дамо! Та ми вам, товарищу Іванов, ортри возращенці на родіну, почувши щось про сталінське, вдарили браво і то так, що на столах задзвонили пляшки, а чарки пішли навприсідки (як ко- нашим братом! лись Хрушов перед Сталіном). Після нової випивки за родіну, генерал Міхайлов знову устав за столом і річкою полив промову:

 Дорогі возвращений! На родіні вас чекас ясне сонце колсктивної конституції! Ви ніколи не будете безробітніми, як були за кордоном, бо у нас повно праці, особливо на Колимі. Дорогий товариш-возвращенець Пешка, ви ж були безробітнім у Західній Німеччині? Та був, доводилося.

- Скільки ви мучилися без праці?

- Років три, значить, попросту говоря, я притворився хворим, а американці й німці годували.

свого бойового посту не здав. А ви товариш Чарочка, — скільки ви мучили- сковала навскі могучая Русь».! за кордоном без праці?

го б же я працював на капіталістів? Я чав підсьорбувати носом, а потім рапсидів у таборі, мене годували й одяга- том висякався і витукнув: ли. А за те що не хотів працювати — друзья, не пропадьом! Пей братци, зменшили пайок. От я і вирішив по- до победи!» вернуться на родіну. А перед цим я ще

13 в'язниць Зах. Німетчини на відбив легені одному капіталістичному родну повернулися кілька кря- хижакові, тобто нізплеві-хравцеві: попияв із він мені костюм ще й, уявіть собі, з чене, із советського гражданіна, платню хотів узяти!

- Правильно зробили, товаришу Чарочка! Вип'смо ж по шкляни!!

«Ур-ра-ра!» — заревли присутні і випили по плящий.

 Ну, а ви, товарищ Іванов, розка-жіть нам, як же ви за кородоном мучилися?

- От, я таки намучився! I ще 6 мучився, коли б не ви, дорогия товарищу генерале! Мені даля аж 5 років в'язниза вбивство старика! Я вже 2 роки сидів ув'язниці, в руках капіталістичного оточения, аж оце мене родіна спасла! Хад живе родіна, хай живе генерал Міхайлов, хай живе московська водка!

- заревло знову на · Mp-pa-pa!...» ввесь будинок, а зворушений до глибини емведівської душі генерал Міхайлов підбіг до криміналіста Іванова, обняв його і закричав:

- Хай живе товариш Іванов, почесний советський гражданін-возвращеден дамо! Та ми вас у золото і срібло одягнемо, у Крим пошлемо! Ви ж мусите відпочити після німецької в'язниці! От як знущаються капіталісти над

Кожний ухопив по пляший і всі дружньо затягли: «Ей ухнем!» - і так ухнули, що пляшки аж загриміли, а генерал Міхайлов обнявся з Івановим і наказав себе негайно ж зфотографувати, помістити фото у «За повернення Батьківщину» і підписати: «Тенерал Міхайлов обіймає чесного совстського тромадянина-поворотия Іванова - жертву капіталістичного оточення».

Пенка, Чарочка й Іванов стали героями дня, пробачте - героями ночі, великої советської ночі, що закрила принициклий Східній Берлін. Нероба, пройдисвіт і криміналіст обнялися з генералом та його свитою і до самого Гм-гм., — замгикав генерал, але ранку виводили міцними голосами: «Союз нерушімих свободних республік

Над ними на стіні ожив на портреті - Та я ніколи там не працовав. Чо- Хрущов, пустив сльози «уміленія», по-«З такими, TABPIH

Пароплав нещастя до повернения кількох со тень українців-емігрантів із

ВІЛЬНОЇ АРГЕНТІНИ В СССР

людоловів повернути українців-політ- рагвай, Уругвай, де часто вибухають емігрантів із Европи, Австрії, Канади і місцеві перевороти чи навіть революції Сполучених Штатів Америки «на роді- (як у Аргентіні), де жаркий клімат не ну», тобто в СССР, примусив генерала легко переносити нашим людям; треба Міхайлова і ввесь штаб большевиць- зазначити, що в деяких із тих країн і ких пропагандистів кинути всі сили на життевий рівень не надто високий. Одінщі країни поселення українських нак не це, в першу чергу, використали емітрантів та емігрантів інших націй, «міхайловці»: вони використали найпоневолених червоною Москвою. Вони були змушені шукати більш пригожого за Україною. грунту для облудної пропаганди за повернення. Обрали вони далекі країни

переконався і ходить до тих церков, стів, навмисне голосно: «До побачення справді вільній Україні!» виявилося

Перед самим від'їздом одне маленьке непорозуміння: ще в Люврі сказала нам одна жінка, що вона естонка, навчилася за роки совстської влади говорити по-російському... А на виході з Лювру ми заговорили з нею про страшний голод на Україні 1933 року, аж раптом вона сказала: «Я не знаю про це... У нас, в Росії, голоду не було.» Ось із цього видно, до яких рафінованих метод, до яких розподілів ролей вдасться емведе, пускаючи між туристами — для нагляду навіть над CBOIN овіреними більш-менш госпник цілком вільний, може їхати, агентів. «Естонка» чи забула, що сказала в Люврі, чи просто проговорилася,

Тотальний провал замірів совстських Латинської Америки: Аргентіну, Паніжніші струни людської душі - тугу

> Щоб назбирати на пароплав «Санта Фе», який відплив до Одеси з кількома сотнями наших земляків, емігрантівповортців, большевицькі агітатори кинули грошеві засоби. Вони використовували демократичні закони тих країн, де можна вільно агітувати, хто за що бажас. В кінці-кінців — вони роздавали безкоштовно патефонні плити із чудовими українськими піснями, щоб зворушити слухачів, підсилити природню туту за Батьківщиною. Декому вони давали матеріяльну допомогу, хоча її взяв, наприклад, один власник магазину в Буенос-Айресі, якому ті гроші були цілком не потрібними: перед від'їздом він продав маґазин і поїхав до СССР із валютою в десятки тисяч кар-

Наше запитання: «Чи з Казахстану добаеться - повертаетеся додому.» Мн нагадали тоді про промову Хрущова, в явив, що такої промови Хрущов не виголошував ніколи...

Запитання: «Чи в Казахстані й Сибірі, куди поїхали тисячі молодих людей різних націй і де вже є багато дітей, — чи там існують українські, білоруські й інші національні школи?» Співрозмовник відповів, як кажуть, і вусом не моргнувши, що такі національні школи й бібліотеки існують, що в Казахстані нікого не русифікують.

Запитания: «Чи можна сподіватися, лективної системи господарювання, стриматися шеля влучних реплік «петдля держави, а селяни не хочуть господарювати окремо», — така була безвпеляційна відповідь — присуд кому-

Запитання: «Чи соцреалізм і далі є що вона із Росії Єула і є. основным законом» мистецтва в СССР. Відповідь: «Звичайно, адже він найкраще відповідає правді»(!).

Приблизно такі ж відповіді мали й інші друзі, які говорили з емведистом. Той ще намагався і якийсь свій значок подарувати, вдаючи добряка, який розуміе туту людей за своєю Батьківщиною. I був дуже здивований, коли значка не взяли, лише спитавши, який то значок. «А французи всі значки беруть...» — здивовано сказав квадратночолий емведист. Йому нагадили, що він говорить не з французами і що й французи не всі тісї думки, що Торез. Обидва совстчики намагалися ввесь час говорити спокійно, дуже ввічливо, щоб створити враження, що тепер «усе перемінилося», що кожен може мати свої погляди і їх треба шанувати. Тільки що советський уряд, бачачы провал ко- нервовий емведист кілька разів не зміг зліквідує колгоспи?» «Ні, цього ніколи люрівців», як він нас напевно в думці не буде. Колгослиа система найкраща називав. Обидвл вони, як і їхня помічниця в групі (та й скільки отих помічників?!), намагалися говорити з нами, не допускаючи до розмови інших, щоб ще, часом, не набралися вільнолюбних

Між бажанням свободи — I CTD9XOM

Таке враження склалося в нас після розмови з тими совстськими туристами, які все таки наважилися бодай спочатку говорити і яких потім поспішно закли, що це не ті справжні трудові пред- імперії, чи старої Польщі. Лише одиниставники українського народу, що це ці бачили совстську владу кілька місявсе таки вибранці, хоча, може, й між ців, під час першої совстської окупації нимы вже помітне бажання почути й рити в те, що їм нашіптувала советська ними були справжні люди. Та й між побачити нове, помітно, що вони задихаються в совстському тумані, що хоча це самостійна українська держава, адстрах ще перемагас, - однак і бажан- же всі українські землі вже об'єднано, ня бути вільним, бути в житті неза- української мови ніхто не забороняє лежним — це бажання теж наростас. (як це було, напр., за Польщі), в СССР Дасть Бог, що воно стане початком кінця кривавої імперії!

Якщо комусь із тих туристів доведеться взяти до рук цей часопис, хай згадає Лювр і несподіваних гостей нелихим словом, — бажання свободи, бажання добра своїй Батьківщині сднає всіх чесных людей; перед Україною велика історична дорога, і хай скоріше ми стрінемся на ній не як вороги, а як запртання, чи с в экрани, в заки. ніх областях, греко-католицькі церкви На прощання «архітект» хотів навіть друзі, яких еднає давня козацька при-

бованшів.

Советські агітатори боялися навіть носа поткнути до українців-політемігрантів, організованих у різних наших організаціях. Ці люди давали і дадуть рішучу відсіч московським запроданцям, комуністичним провокаторам, які взялися вербувати робочу силу для Сибіру та Казахстану. Вони звернулися до тих, які в своїй більшості ніколи в СССР не були, а прийхали в Південну Америку ще в часи Австро-Угорської Західньої України. Вони ХОЧУТЬ віпропаганда: мовляв, Українська ССР панує влада «робітників і селян»... Мовчали агітатори про колгоспи, про рабську працю робітників на заводах; мовчали про сотні закритих греко-католицьких церков, мовчали про мільйони засланців; мовчали про нинішні вивезення нашої молоді в Казахстан, а то й Сибір; мовчали про те, що в СССР треба вміти мовчати, інакше кремлівські руки, висловлюючися советським терміном, «заткнуть рота». Про все це мовчали, а от про нібито «самостій-(Закіцчення на 4-й сторінці)

В. ШУЛЬГА близька, Вона

Советська агентура заманюе людей з ківщиною та на іхній

Людина в своја безнастанија бороть-6і з силами природи зуміла понавизитходити такі досковталі інструменти, що природа ніколи майже не мас можливости захоляети й зненацька. Буря, гураган, сиіг, дощ. і все те, що природа голус десь в найвіддаленішому свосму закутку, щоб потім скинути це все на голову людини - майже не захоплюс останньої не підготованою; інструменти, як всенидюче око, слідкують за поведінкою природи і передають людині кожний, коли можна так сказати, й задум Зате людина майже безпомічна ще й досі в передбаченні точної «політичної погоди. Вірніше не всі люди здатні на це. А ця «погода, та ше у наші часи, кули більше небезлечна ніж вітри, до-

щі й тумани. Не масмо ми таких інструментів (крім політичного досвіду), що могля б нам сказати, наприклад як довго буде тягтися ота політника «нового курсу» лудної лібералізації і демократизації режиму на нашій поневоленій батьківпрені? Так само, не маємо мя таких інструментів, щоб, сдухаючи скитлення і виття кивських і берлінських мікрофоиів, звернсне безпосердньо до нас, емігрантів, могли б всім переконливо ска-BATH

- Не вір своїм вухам!

Інструментів немас, а в декого з емігрантів немає й досвіду. А тому іно-ді й траплясться так, що емігранти в найвіддаленіших від батьківщини кра-BAX DOWNHANTS BETTE COBCTCLENOTO BOBка спризимати за склатления чанка, що

Леонід ПОЛТАВА Дума про жито

Я стояв біля вокзалу Потяги чужі летіли, -Наче кулі протинали. Пробивали душу й тіло: В Україну потяги то Мчалися по жито,

Я в порту стояв. Хоробрі Відпливали пароплави. -Затуляли мені обрій Прапори чужої слави В Чорне море ж відпливли то Теж по наше жито.

Я в чужій стояв столиці, Люди йшли, несли газети, -А вони, неначе птиці, Розлітались по плянеті: Чорним там було відбито Теж про наше жито.

I стою я серед світу А навколо стіни, стіни... -Без братерського привіту. Як і ти, моя Вкраїно. Хмаро-думою повитий, Теж про наше жито.

Я прийду до тебе. Мати. Добрий і суворий, -Всіх гостей обдарувати I з тайти, і з моря; Ворогам роздати жито -В кулі перелито!

чужа і незнана! Аргентіня, спекулюючи на тузі за бать. політичній недосвідченості «плаче» июнто за своїми «дітками». Кажемо немас інструментів і немас досвіду, а тому й прибули з Аргентіци кілька сотегь «давніх» емігрантів до Одеси і можемо вірити і розуміти їх стан, коли вони «цілують рідну землю» Щі сотні, що повертаються, ніколи не жили лід владою совстів. Більшість них, сідаючи на пароплав в Аргентіні, ніколи не бачили батьківщини своїх батьків, чи ділів. Вона їм намальована

тугою матері чи спогадами батька. Намальована як якась утрачена країна — «Ельдорадо» і вони, повертаючися з Аргентіни, з Урупваю чи Паратваю, перебувають в псяхічному стані, що модорівнюватися хіба станові біблійських свреїв, що шукали «землі обітованої». Вони повертаються до чогось свого й близького, дорогого й рідного і той самий час нового і ім незнаного. Ось ця сполука «рідного» й «незнаного» с тісю силою, що жене сотні колишніх емігрантів, а особливо їх дітей до України і Білорусі, до Литви, Латвії й Повертаються необізнані до ECTOHII. батьківшин їм невідомих і незнаних.

В цьому трагедія цих людей Ми ж, українські політичні емігранти, маючи свою глибоку тугу за утраченою батьківщиною, люблячи цю батьківщину любов'ю дітей, що эростали на ній, що дихали її повітрям, що страждали разом нею, що переживали свої особисті трагедії, як частину її великої трагедії - не можемо одірвати себе від неї, ані в любові, ані в тузі, ані в радості. Поневолена наша батьківщина і де б, в якій вільній країні світу ми не були б, ми так само почуваемо себе поневоленими. В цьому велика сдність української еміграції з Україною.

Саме ця частина еміграції має свій важливий інструмент — політичний досвід. От чому наше повернення на Україну не може залежати лише від туги за повітрям її і краєвидами. Наша туга за ВОЛЕЮ - ще туга активна. Така туга допомагає нам ліпше «найточніших інструментів» окреслювати в усій советський пропаганді кордони її забріханости і безпомилково, в «найніжнішому скигленні» київських і берлінсьмікрофонів, що звертаються до КИХ нас про повернения, чути «виття хижих вовків». А в їхньому закликові -«батьківщина кличе» -- чути справжне: -КРОВИ ЖАЖДУ! Оце саме «крови жажду» відчувається вже в промовах Хрущова, коли він заповідає посилення діяльности карних органів, коли він застрашує підсоветську молодь, «мобілізуючи» її на розбудову Сибіру й Далекого Сходу, коли він, нарешті, так настирливо кожний раз підкреслює «капіталістичне оточення» й «діяльність» якихось «агентів чужоземних розвідок». Але ж ми - ті, що вирвалися з підсоветської дійсности, не забуваемо, що «аґентами чужоземних розвідок» в усі часи називали кожного, хто навіть виконуючи завдання советського уряду часово перебував за кордоном. «Агентами чужоземних розвідок», як про це сповіщав советський уряд і партія, були навіть такі комуністи, як Троцький і Бухарін, Зінов'єв і Каменсв, Косіор і Балицький. Поза ними нищилося мільйони ні в чому непо-

пинних безпартійных громадян і все із Ф. ГОРДІЄНКО закидом «агентурної роботи» «на ко-ристь капіталістичного світу». Навіть Берй приписано, на цей раз уже «колективним керіаництвом», що він **GyB** «агентом масавату» з 1919 року. Що ж тоді говорити про звичайних підсовстлюдей, а тим більше про пово-CLEDIX ротців із-за кордону? Це все робилося урядом тоді, коли треба було закрити срговий провал генеральної лінії комуністичної партії, її внутрішній «розбрадь і безладдя. А з огляду на те, що без провалів «генеральна лінія» не може бути «генеральною», партія не може бути партією комуністичною, то вопа буде увесь час примушена шукати «агентів чужоземнях розвідок» і на них, як на козлів відпущення, звалювати всі провали і невдачі. Можемо бути певними, що вже вне-

довзі, на перших відкритих й закритих процесах будуть сидіти на лаві підсудне одна сотня тих поворотців з них Аргентіни, що «плачуть і цілують» українську землю сьогодні. чому трагедія тих поворотців, OT B

тих мрійників, що повертаються на підсоветську Україну і забувають саме те, що вона підсовстська, що вона не суверенна країна. Вона їм близька і рідна і в той самий час «чужа і незнана»! Велика шкода, що ні ідеалісти-мрійники, піддавшися советській пропаґанді, складуть нізащо свої голови в СССР!

Ось тому українська політична еміграція залишається ще й досі у великому боргу перед нашим народом 1 нашою батьківщиною, коли вона свосю працею ще й досі не охопила якслід всіх шарів українських поселенців у вільному світі, щоб стримати їх від самозгубних кроків.

Заборона компартії Німеччини акт справедливости

жения діяльности комуністичної партії Західньої Німетчини Конституційния суд в Карльсруе 17. сериня ц. р. визнав комуністичну партію ворожою конституції і заборонив її діяльність. Урядові органи негайно приступили до переведення в життя постанови Найвищого Суду. Всі відділи комуністичної партії зачинено і діяльність її пригинено на всьому терені Західньої Німеччини.

Формально цей захід є внутрішньою справою Федеральної Республіки. Але приклад активної боротьби за збереження демокартичного устрою в державі, боротьби за свободу для нації як цілости, значення цього акту виходить далеко поза кордони Німеччини і безперечно матиме далекойдучі наслідки в міжнародній боротьбі проти комуністичного тоталітаризму.

Реакція світової громадської опінії на цей акт, зі зрозумілих причин, не с одностайною. В основному поділ її збігасться з ідеологічним поділом світу і найбілыш яскраво висловлений в двох світових столицях — в демократичному Нью-Йорку і тоталітарній Москві. Ньюйоркська газета «Дейлі Ньюс» вважає цей акт «Запалюючим прикладом боротьби з комунізмом», а московська «Правда» назвала його «терористичним актом, який загрожує справі миру і демократії». Нервозність Москви цілком зрозуміла. Адже вона втрачає легальну, розгалужену по цілій країні, аген-

Після п'ятирічного детального дослід- турну організацію, що була цілковито до її послут.

Комунізм, як ідеологія, не заборонясться, і комуністи з переконання в За-хідній Німеччині і далі можуть лицасться. тися легально. Забороннсться ім творити організацію, яка, як показує практика, займасться підривною діяльністю, яка основним своїм завданням ставить насильне поваления існуючого ладу і встановлення своєї диктатури.

Колиции заяви таких комуністичних вожаків як Толіяті і Торез про те, що на випадок війни Італії і Франції проти СССР, комуністичні партії цих країн будуть боротися по Goui CCCP, отже проти свого народу, показащо комуністичні партії не є J114. національною CILIOIO LUX RDaiH. Тому іх претензії переводити свою пращо під захистом демократичних свобід цих країн — нічим не випрадані. Ідеологічна спорідненість комуністів з режимом в СССР не може бути для них оправданням для ігнорування національних інтересів своїх країн.

У свій час Комінтерн ясно проголошував, що його ціль «боротьба за диктатуру пролетаріяту і за ліквідацію капіталістичного (читай демократичного) устрою в усьому світі».

Ще більш уточняв завдання комуністів у вільному світі Комінформ у своїя деклярації в 1947 році, де закликалося комуністів вести боротьбу «по всіх лініях — державній, політичній, скономічній і ідеологічній». Не можна вимагати від демократії,

щоб вона сама собі підписала смертний

вирок, як і не можна відібрати у неї

права оборони від тих, хто вирок давно

виніс і тепер намагається всіма засобами

його вихонати. Зрештою в Західній Ні-

меччині давно заборонені праві (про-

фашистські) партії. То на якій же під-

ставі дозволяти діяльність партії, яка

на даному етапі являє з себе куди

Познаньські робітники домагаються хліба і свободи

ний вибух робітничих мас західньопольського міста Познань: від 28. до 30. червня 1956 року. В неділю ранком, 1. липня, комуністичні аґенції — ТАСС, ПАП, ЧЕТЕКА, ІМІ і т. д. — могли вже з тріюмфом проголошувати: «У Познані все спокійно.»

Ця фраза не перша в історії Польщі. 1831 року генерал царя Миколи I., граф Іван Паскевич, придушивши польське національне повстання, депешував своєму володареві: «У Варшаві все спокійно». Було справді спокійно: на вулицях столиці стояли десятки шибениць, інші - баламкалися з бальконів. Тридцять два роки пізніше аналогічні депециі висилав з м. Вільно Александрові II., після придушення польського національного повстання 1862/63 року, генерал-губернатор граф Міхаїл Муравйов. Відповідно зі своїми історичними «заслугами» генерал здобув собі в польському народі славетну назву: Муравйов-вішатель.

У Познані після приборкання повстання не вицали. Тут поводилися модерніше: масово РОЗСТРІЛЮВАЛИ. Сьогодні точно не знаємо і ледве чи колинебудь з усією точністю довідаємося, скілько жертв — забитими, померлими від ран і розстріляними -- KOIIIтувало познаньське повстання. Офіційних цифр не варто називати: вони брехливі. Неофіційні оцінки говорять про 800-900 жертв пораненими і забитими. У революційному вибухові приймало участь принаймні 70 000 демонстрантів.

У дотеперешній історії Польщі познаньське повстання особливо помітне тим, що тут уперше вийшли на боротьбу з тиранією, диктатурою, соціяльною експлуатацією і чужим національним поневоленням головно польські робітничі маси; досі носіями польської національно-влзвольної ідеї була шляхта раїнські політичні емігранти гукали ської та інших еміграцій з країн з-за ні робітники гордо і з притиском підй інтелігенція. Демонструючі в Познакреслювали: Це - наша революція!

Ця короткотривала, але сповнена і Муравйов. жертв, запалу, наснаги і героїзму революція не вимагає особливих пояс-Можна ж собі уявити безодню смут- їх бажаннях. Український народ ні- міст комунізму: низька заробітня платіх довір'ї, на нень. Історія тут, які і в тисячі інших мовляв, в СССР і інших країнах кому-Л. П. роздягнуті діти, виснажені працею й

В холодній війні з ворогом мистецьке

слово — наша наймогутніша зброя!

Повість про ДІ-ПІ в Розмір книги 272 ст.

В США, Каваді й Австралії

.

2. 2

: :

3 ам. дол.

. 12 шилінгів

. 75 б. фр. . 500 фр. фр.

50 sp.

6 нм 75 б. фр.

30 пезо

Надзвичайна сатира проти московського окупанта:

відповідь людоловам

АНТОН БІДА ГЕРОЙ ТРУД

ЦIHA:

ІВАН БАГРЯНИЙ

в Авглії в Німеччині

Аргентіні.

Замовлення надовлата до в-ва "УВ", Neu-Ulm, Industriestr.14

Також набувата в представлянтвах "УВ" по всіх країнах.

Всі прибутки з цього видання поступають у Фонд Спеціяльної Комісії для боротьби з сонстською

в Бразілії .

Бельгії у Франції

Тільки три дні тривав революцій- элиднями жінки, поліційний терор, постійний шпигунський нагляд, доноси, арешти общуки; рідні і друзі, що зникають безслідно. А потім почуття всієї народньої маси, що ціла нація пращос і експлуатується в інтесах іншого народу. Ось загальне тло. В польському місті Познані воно таке саме, як у словацькій Братиславі, українському Києві чи болгарській Софії.

Час був вибраний дуже зручно. На міжнародню виставку, що саме відбувалася в Познані, прибули понад 7 000 чужинців. Якби вибух не вдався, повстанці знали принаймні одне: комуністична пропаґанда все ж не зможе його замовчати, приховати. Надто багато людей бачило правду. Познаньське повстання виявило кілька важливих фактів і характеристичних моментів.

1. Як усюди, так і в Польщі, маси робітництва всі без винятку наставлені проти комуністичного режиму. Повстання позбавляе узурпаторів права говорити від імени робітництва. Комуністи не мають права говорити від імени польського, українського, російського, румунського чи якогонебудь іншого робітництва. Цю посвідку вони отримали 17. червня 1953 року від робітничих мас Східньої Німеччини, а тепер — від робітничих мас Польші.

2. Рядові польські вояцькі маси солідаризувалися з повстанцями, передавали їм зброю, скоростріли, ба навіть танки. Ця симпатія, чи принаймні пасивність маси вояцтва, дозволила повстанцям швидко захопити все місто. Ситуація змінилася, коли в справу втрутилися вищі совстські офіцери. «Познань» показала, якою мірою русифікований середній і вищий командний склад «польської» армії. Офіцери маршала Рокоссовського «з честю» виконали свій «долґ перед отечеством»: на третій день розстріляли познаньську робітничу демонстрацію. Комуністичний вельможа маршал Рокоссовський всі дані залишитися в пам'яті мас польського народу, як і царські вельможі — генерал-губернатори Паскевич

3. Познанська демонстрація здерла маску з усіх тверджень комуністів:

більшу загрозу для існуючого в республіці ладу, чим люба коаліція правих партій. Як відомо всі заходи до об'єднання Німеччини на основі вільних виборів наштовхнулися на явний спротив СССР. Там відверто заявили, що об'єднання Німеччини може відбутися лише на базі тих соціяльних «здобутків», якими «ущасливили» совети східню зону Ні-

меччини. Заборона комуністичної партії в Федеральній Республіці робить безпредметними ці спекуляції советів і показуе що соціяльні «здобутки» східньо зони с несприйнятними для німецького народу, що вони в жадній мірі не чажуть бути базою об'єднання.

Звичайно, проти заборони комуністичної партії виступатиме СССР. Вже 20. серпня ц. р. в передовій «Правди» сугерусться, що «західньонімецькі робітники зуміють добитися відміни цього акту насилля», а в підкріплення цього напередодні організується в східньому Берліні 100 тисячний мітинг протесту. Але цього мало, передова «Правди. едасться до прямих загроз, що мовляв, аякими згубними наслідками грозить акт заборони комуністичної партії», та що «в Західній Німеччині прочищають дорогу до війни».

Але яким правом комуністи СССР вмішуються у внутрішні справи іншої держави? I це при тій умові, що в себе і в цілій своїй сфері впливу вони насильно, терором зліквідували й заборонили всі політичні партії. Щоб вони сказали, коли б якась світова потуга виступила з вимогою допущения інших партій в СССР?

Твердження, що в СССР немає бази для існування інших політичних партій це лише для наївних і може мати лише внутрішній вжиток, поскільки на noniuiseri oprasu сторожі його стоять

Пароплав нещастя

Не даремно ж, коли відпливав на Одесу пароплав «Санта Фе» і коли ук- хитнув залізних лав великої українвслід братам: «Хай живе самостійна залізної заслони. Він тільки збільшив Україна!», — з коробля долинули грім- нашу силу, нашу ненависть до тих, хто кі оплески: то поворотці, стужені за посмів спекулювати на найсвятіших Україною, апльодували тій Україні, почуттях людей — на їх відданій люяку ім змалювали совстські провокато- бові до Батьківщини, на ни ставуть ногою в українському місті ним винуватцям цих нових жертв, цісі постачання, голодні дні і холодні ночі, Одесі, де такі сильні сліди русифікації, нової пливучої Винниці! коли іх засилатимуть «добровільно» в Казакстан, коли іх розлучатимуть із рідними, коли їх приставлять до праці в колгоспі від сходу до заходу сонця... Українські національні організації в Аргентіні передали вже кількакратно по радіо звернення українських поліличних емітрантів-самостійників до братів-українців, затуманених червоною пропагандою. У зверненні, між іншим, було сказано: «Українці, жертви обману! Якщо вам байдуже ваше власне життя, подумайте про ваших дітей! Не везіть їх туди, де їх буде обернено в невільників. Нічого не змінилося в тому режимі, який панує в Україні... що може чекати вас на місці призначення, коли над вами наглядають совсти в аргентінському порту!?... Цей заклык шырокою луною пішов по Аргентіні та інших країнах Південної Америки. Десятки українців, які збиралися виїздити, задумалися над своїм кроком, багато вже відмовилося від повороту. Але є такі, яким не віриться, що Україна в неволі, які ХОчуть вірыти, що нарешті вже с справедлива, людська влада у власній Українській Державі! І вони, можливо, поїдуть, щоб побувати кілька місяців вдома (доки це потрібно советчикам для пропаганди), а потім «добровільно»

(Заківчення з 3-1 сторівки)

ність» України і «свободу» розвитку поїхати загачувати собою канали нової українського народу говорили.

п'ятирічки Хрущова і його компанії. Пливе пароплав нещастя... Він не по-

ку, болю, розпачу в той день, коли во- коли не забуде і не пробачить черво- ня, високі виробничі норми, труднощі на «повіяло новим вітром» — вітром свободи, демократії і лібералізму. Всі хрущовські фрази про «десталінізацію», «нову законність», «ліквідацію терору» призначені єдино на експорт, а не для внутрішнього вжитку.

4. Безнадійно нужденна, жалюгідна роля Тіта. Коли його Югославія була впродовж 5-х довгих років під невгаваючим тиском сталінської агресії. Тіто не втомлявся репетувати про право народів на своє власне життя і самовизначення. Те, що Югославія має право відокремитися від комуністичного бльоку, було для Тіта самозрозумілим. Сьогодні ж Тіто помирився з Москвою, знову прийнятий з почестями, обіймами і бенкетами до сім'ї комуністичних. вельмож — і принципи самовизначення вже в нього не мають застосування супроти польського народу. Тіто першим з неросійських комуністів осудив познанське повстания.

Але червоным тиранам це мало допоможе. Скільки б не відпекувалися, світ знає і розуміє, що познаньські повстанці вилили на вулиці не за «гроці чужої аґентури», а в боротьбі — як стояло на їхніх транспарантах — «за хліб і свободу!» Так само світ знас, що в тисячах міст комуністичного бльоку досить пального матеріялу, щоб викликати тисячу вибухів, як у Познані.

Щоб комуністичні узурпатори не робили, година, коли вся ця тисяча Познанів стане разом - напевно прийде. п-п

Адже на протязі всієї історії комуністи в СССР ведуть жорстоку боротьбу 3 різними «капіталістичними пережитками», боротьбу не лище ідеологічну, а поліційну з мільйонами потерпілих. Коли є такі настрої, то цілком очевидно с і база для інших партій в СССР. I тільки справді терористичні заходи стоять на перешкоді до їх виникнення. Отже комуністам СССР є найменше підстав виступати в обороні німецької комуністичної партії, з одночасним обвинуваченням НФР в обмежений демократичних свобід.

Заходи німецьких урядових чинників проти підривної роботи комуністичної партії є цілком виправдані й вони не лишаться без наслідування. Факт заборони комуністичної партії в західній Німеччині українська еміграція вітае як акт справедливости, державної доцільности й політичної відваги.

Просимо надеялати свої матеріали, заузали та побажални до пього болетена — до ціє нашої спеціальної й спільної відповіді людоловам. Редакція

BCIX HAWNX UNIAUB

ЦО

Адреса редакції й адміністрації: München 50, Postschließfach 89. Germany

Crpo. 4